

Arrest

nr. 100 229 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 september 2010 dienen de verzoekers een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 29 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekers dienen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 23 oktober 2012 wordt dit beroep verworpen en weigert de Raad aan de verzoekers de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3 Op 21 november 2012 dienen de verzoekers een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.4 Op 27 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de eerste verzoeker, luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde P(...) V(...)

van nationaliteit: Oekraïne

die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.11.2012

Overwegende dat betrokkene op 03.09.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 29.06.2012 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat de commissaris-generaal oordeelde dat zijn problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 23.10.2012 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 21.11.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds actueel zijn; betrokkene faxkopieën (3 oproepingsbrieven van de politie, een oproepingsbrief van de rechtbank, 2 oproepingsbrieven van ministerie van justitie, 5 verzoeken van ministerie van justitie om hen de geluidsopname te bezorgen, een bevel van inbeslagname van inboedel, 2 bevelen tot gedwongen voorleiding en een bevel tot openen van dossier op vraag van de procureur) aanbrengt om dit te staven; aan voormelde bijgebrachte documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat het faxkopieën betreft welke aldus gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden; betrokkene verklaart dat hij zeker zal vermoord worden indien hij zal terugkeren; betrokkene deze bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekster, luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde P(...) V(...) van nationaliteit: Oekraïne _ die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.11.2012

Overwegende dat betrokkene op 03.09.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 29.06.2012 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat de commissaris-generaal oordeelde dat haar problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 23.10.2012 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 21.11.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart dat zij haar land ontvlucht is omwille van de problemen van haar man; in hoofde van haar man een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' werd genomen, dient voor betrokkene eenzelfde beslissing te worden genomen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het principe van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en van het recht op asiel zoals vervat in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast betogen de verzoekers dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding.

De verzoekers citeren de toepasselijke wetsbepalingen en lichten het middel als volgt verder toe:

“Overwegende dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, bepalen dat administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Dat « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvV, 25 avril 2002, n° 105.385).

Overwegende dat het art. 51/8 van de wet van 15 december 1980 bepaalt: (...)

Overwegende dat het vaste rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken er zich toe beperkt te onderzoeken of er effectief "nieuwe elementen" in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 zijn aangebracht wanneer er een beslissing van weigering van inoverwegingname van de vluchtelingenverklaring wordt genomen ;

Dat Uw Raad gesteld heeft dat:

« Cette disposition attribuée à la partie défenderesse un pouvoir d'appréciation relatif à l'examen du caractère nouveau des éléments invoqués à l'appui de la nouvelle demande d'asile. Il lui appartient de déterminer si les éléments présentés comme étant nouveaux ont trait à des faits ou à des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure d'asile précédente ou apportent une preuve nouvelle de faits ou de situations antérieurs et de vérifier si l'étranger n'était pas en mesure de fournir ces éléments à l'appui de sa demande d'asile précédente (Dans le même sens : C.E., arrêts n° 127 614 du 30 janvier 2004 ; C.C.E., arrêt n° 51.602 du 25 novembre 2010).

Deux conditions se dégagent dès lors du texte légal : la première, relative à l'introduction d'une précédente demande d'asile et la seconde, relative à l'absence d'éléments nouveaux ». (arrêt n° 82 200 du 31 Mai 2012)

Dat op 22 december 1995, de Raad van State de schorsing heeft uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, met name een brief uitgaan van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de Libération de L 'Angola) in België en deze brief was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (RvS, 57.257, 22 december 1995) ;

Dat in een ander dossier de Raad van State zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van in overwegingname ter kennis gegeven aan een Indische onderdaan terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigden (RvS, 57.384, 5 januari 1996) ;

Overwegende dat de tegenpartij heeft ten onrechte de nieuwe elementen aangehaald door de eisers buiten beschouwing gelaten en heeft deze niet beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zodat zij zich heeft schuldig gemaakt van een kennelijke appreciatiefout, machtsoverschrijding en een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, in strijd met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 ;

Dat verzoekers meerdere documenten hebben neergelegd die « nieuwe elementen » zijn in de zin van artikel 51 /8.

Dat die documenten hun asielrelaas staven daar die documenten dienen aan te tonen dat wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

Dat die nieuwe documenten bovendien van hoog belang zijn aangezien het gebrek aan documenten een motief was van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die verzoekers beide beschermingsstatussen heeft geweigerd :

“De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de motieven die de bestreden beslissingen kunnen schragen. ” (punt 3.23)

Dat de aangehaalde documenten duidelijk betrekking hebben tot « des faits ou à des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure d'asile précédente ou apportent une preuve nouvelle de faits situations antérieurs et de vérifier si l'étranger n 'était pas en mesure de fournir ces éléments à l'appui de sa demande d'asile précédente ».

Dat verzoekers documenten neerleggen die belangrijke elementen van hun relaas staven.

Dat de oproepingen bij de politie van 15/08/12, 12/09/12 en 30/10/12 dateren. Dat hun eerste asielpcedure afgesloten werd na een arrest van Uw Raad van 18 oktober 2012. Dat tenminste wat de laatste oproepingsbrief betreft, geven verzoekers een document met betrekking tot een feit die na hun eerste asielpcedure zijn gebeurd.

Dat verzoekers hebben uitgelegd dat zij hun best hebben gedaan om zich de documenten zo snel mogelijk te laten verzenden, maar dat het heel moeilijk was om die te krijgen aangezien zij, en hun contact in Oekraïne, heel voorzichtig moeten zijn.

Dat waar de beslissing stelt dat “betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen (...)” die duidelijk onpassend is gemotiveerd. Dat die bewering uit een gestereotypeerde motivering bestaat, en niet rijmt met de neergelegde documenten.

Overwegende dat DVZ louter stelt dat de neergelegde documenten faxcopieën zijn. Dat die is de enige motivering om de documenten niet in aanmerking te nemen. Dat er in de wet niet staat geschreven dat faxcopieën op geen enkele manier een asielaanvraag geldig mogen staven. Dat wat hen betreft zij faxcopieën hebben neergelegd omdat zij hun nieuwe asielaanvraag zo spoedig mogelijk hebben ingediend. Dat dit wel van hen wordt vereist (zie o.a. artikel 57/7ter VW die de voorwaarden stelt om het voordeel van de twijfel te gunnen bepaalt : “de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend”). Dat beschouwingen met betrekking tot de bewijskracht van de neergelegde documenten duidelijk niet bij DVZ ligt, maar wel bij het CGVS en bij Uw Raad. Dat de beslissing op dit punt ook niet passend is gemotiveerd. Dat bovendien DVZ zich aan een machtsoverschrijding schuldig maakt.

Overwegende dat verzoekers hadden gezegd dat zij met de originele zouden terugkomen.

Dat toen zij op 27/11/2012 met de originele documenten terugkwamen werd hen gewoon de beslissing afgegeven, zonder enige uitleg, en zonder hen de mogelijkheid te geven om de originele documenten te tonen.

Dat zij niet bijgestaan werden door iemand die een taal die zij begrijpen machtig. Dat zij nochtans goed Frans en Engels praten, zodat er ambtenaren van de DVZ waren die hen de beslissing hadden kunnen uitleggen.

Dat alhoewel verzoekers de originele documenten hadden, dat zij bij de DVZ waren met die documenten, werd de beslissing genomen zonder hen te horen en zonder de originele documenten in rekening te houden.

Dat het gedrag van de DVZ duidelijk strijdig is met het principe van behoorlijk bestuur, daar hun asielaanvraag overdreven formeel, en zonder met hen verklaringen en documenten rekening te houden, niet op een eerlijke manier, werd behandeld.

Dat DVZ duidelijk het gevoel geeft dat hun asielaanvraag oppervlakkig en niet zorgvuldig werd behandeld.

Overwegende dat hun recht op asiel, die zowel door artikel 48/3 VW en artikel 18 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden beschermd, duidelijk werd geschonden.

Overwegende dat beide beslissingen van weigering tot in overwegingname (die ten aanzien van verzoeker en die ten aanzien van verzoekster) op dezelfde motivering stoelen, zodat zij samen bestreden mogen worden.

Dat verzoekers bovendien hetzelfde asielaanvraag hebben en dezelfde vrees hebben.”

2.1.1 Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de

akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. In de motieven van de beide beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite. De eerste bestreden beslissing stelt met name dat de verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag documenten voorlegt die geen bewijswaarde hebben gelet op het feit dat het faxkopieën zijn, en besluit dat de verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het tweede deel van deze motivering is tevens opgenomen in de tweede bestreden beslissing, waarin eveneens wordt vastgesteld dat de tweede verzoekster verklaart dat zij het land is ontvlucht omwille van de problemen van haar man en er in hoofde van haar man een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen.

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen genomen zijn derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.1.2 Vooreerst merkt de Raad op dat de overige onderdelen van het middel gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing aangezien de tweede bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekster gebaseerd is op de beslissing ten aanzien van de eerste verzoeker. Bijgevolg wordt de eerste bestreden beslissing bij de verdere bespreking van het middel aangeduid als “de bestreden beslissing”.

2.1.3 Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motivering van de bestreden beslissing aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. In wezen doelen zij dan ook op een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal vanuit dit oogpunt verder worden onderzocht.

In casu dient de schending van de materiële motiveringplicht te worden beoordeeld in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoekers voeren aan dat de verweerder zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding waar hij de bewijskracht van de voorgelegde stukken beoordeelt.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet laat de verweerder niet toe een doorgedreven onderzoek ten gronde te voeren met betrekking tot aangevoerde stukken, maar sluit niet uit dat hij de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* beoordeelt. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of deze gegevens “*nieuw*” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een “*ernstige aanwijzing*”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft aan dat de verzoekers slechts verschillende faxen hebben neergelegd en dat deze faxen geen enkele bewijswaarde hebben. Dienaangaande kan de gemachtigde van de staatssecretaris worden gevolgd. Immers, de authenticiteit van een fax kan niet worden nagegaan aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De verzoekers maken met hun betoog dan ook niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is van de verweerder om aan de genoemde documenten geen bewijswaarde toe te kennen.

Gelet op de hierboven omschreven bevoegdheid van de verweerder om de bewijswaarde van de als nieuw aangebrachte elementen *prima facie* te beoordelen in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, dient te worden besloten dat het niet kennelijk onredelijk is van de verweerder om de brieven waarvan niet betwist wordt dat het faxkopieën zijn, niet te beschouwen als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De verzoekers maken geenszins aannemelijk dat de verweerder hierdoor zijn bevoegdheid heeft overschreden. Er is dan ook geen sprake van machtsoverschrijding.

De beweringen van de verzoekers dat zij verklaard hebben dat zij met de originele documenten zouden terugkomen en dat aan hen, toen zij op 27 november zich aanboden met deze originele documenten, de thans bestreden beslissingen werden afgegeven, vinden geen steun in het administratief dossier. Uit de verklaringen van de verzoekers dd. 21 november 2011 blijkt dat de eerste verzoeker dienaangaande slechts het volgende verklaarde: “*Op 14/11 stuurde mijn broer E. me verschillende documenten per fax*

door omtrent mijn problemen in Oekraïne. (...) Al deze documenten zijn opgesteld in het Oekraïens. Ik heb mijn broer gevraagd om me deze documenten op te sturen maar heb deze op heden nog niet ontvangen. (...).” De tweede verzoekster legde hieromtrent geen verklaringen af. Uit de verklaringen van de verzoekers ten overstaan van de diensten van de verweerder kan dan ook niet worden afgeleid dat zij enige intentie hebben kenbaar gemaakt om de originele documenten later over te maken. Ook uit de andere stukken van het administratief dossier blijkt niet dat dergelijke intentie op enig ander ogenblik voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissingen werd geuit, nog minder blijkt dat de originele documenten daadwerkelijk aan de diensten van de verweerder werden overhandigd. Het kan de verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met eventuele originele documenten die op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen niet voorlagen. De Raad merkt daarnaast op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekers de originele documenten niet (tijdig) hebben voorgelegd. De Raad zou zijn bevoegdheid dan ook overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Niets belet de verzoekers om een nieuwe asielaanvraag in te dienen op basis van de originele documenten.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing verder gemotiveerd omtrent de elementen die de eerste verzoeker bij zijn asielaanvraag van 21 november 2012 als nieuwe elementen heeft aangebracht, en heeft besloten dat hij *“bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*.

De verzoekers betogen hieromtrent dat de bijgevoegde oproeping van de politie, dd. 30 oktober 2012 betrekking heeft op feiten die zich voorgedaan hebben na de eerste asielprocedure, zijnde na het arrest van de Raad houdende de weigering van de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus van 18 oktober 2012 en dat dit document de belangrijkste elementen van hun relaas staft. De Raad merkt echter op dat het reeds vastgesteld werd dat aan de door de verzoekers bijgevoegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht aangezien het faxkopieën betreft, zodat deze documenten alleen om deze reden al niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard. De verzoekers hebben dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). De verwijzingen naar de arresten 57.257 en 57.384 van de Raad van State doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Er blijkt immers niet dat de feitelijke elementen die aanleiding gaven tot de geciteerde arresten vergelijkbaar zijn aan deze in voorliggende zaak en er moet tevens geduid worden dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Ten overvloede kan worden geduid dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Evenmin tonen de verzoekers aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan of dat er sprake is van machtsoverschrijding in hoofde van de verweerder.

2.1.4 Waar de verzoekers betogen dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet geschonden is, stelt de Raad dat dit artikel de voorwaarden omschrijft waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij als vluchteling zou worden erkend. Aangezien de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris, kunnen de verzoekers niet met goed gevolg verwijzen naar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat de verzoekers geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet hebben voorgelegd. De verzoekers kunnen de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. De verweerder is,

zoals hoger reeds uiteengezet, geenszins bevoegd om deze status toe te kennen, deze bevoegdheid komt in eerste instantie immers enkel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe.

Daar de verzoekers niet aantonen dat artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast op de tweede asielaanvraag, kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou zijn miskend. Een inhoudelijk onderzoek van de aangebrachte gegevens is immers slechts vereist voor zover deze gegevens nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, *quod non*.

Een schending van het recht op asiel zoals vervat in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt niet aangetoond.

2.1.5 Waar de verzoekers menen dat hen niet de kans werd gegeven om de stukken die zij hebben ontvangen mondeling toe te lichten, dient echter vastgesteld te worden dat uit het administratief dossier (gehoorverslagen dd. 21 november 2012) duidelijk blijkt dat de verzoekers de mogelijkheid gekregen hebben om de nodige toelichtingen te geven bij de door hen in kader van hun tweede asielaanvraag aangebrachte elementen.

2.1.6 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekers geen schending aantonen van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.7 Waar de verzoekers nog lijken te willen verwijzen naar een schending van andere "*beginselen van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan de verzoekers toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Het eerste en enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE